

Twee muziektheatervoorstellingen, elk gebaseerd op een klassiek thema (respectievelijk Poppaea en Moby Dick), elk gespeeld door een acteur die het podium domineert, beide op muziek van Huba de Graaff, maar toch verschillend als dag en nacht. Een groter contrast tussen de hoofdrolspelers Marien Jongewaard (Ahab) en Hans Dagelet (De dood van Poppaea) is nauwelijks denkbaar. Bij Jongewaard is elke vezel van zijn lijf gespannen: in één grote overkokende kannonade spuugt hij zijn tekst letterlijk het publiek in. In muziektermen beweegt zijn volume tussen *mf* en *ffff*. Hans Dagelet is het studentikoze type: vage slungelige gebaren en te lamlendig om zijn woorden verstaanbaar te articuleren.

Toch zijn het niet alleen deze zo uiteenlopende acteerstijlen die Ahab en Poppaea een heel andere kleur geven. Het zo veelomvattende begrip 'muziektheater' wordt in beide gevallen ook heel anders ingevuld. In Ahab vormt de muziek een contrapunt tegenover de luidruchtige driftkop Jongewaard. In de eerste maten lijkt het zelfs of de elektrische viool (Monica Germino) en het hammondorgel (Ere Lievonen) zijn 'verzacht' in plaats van versterkt. Ze spelen een ingetogen muziek, soms vriendelijk, soms laconiek, maar altijd in contrast met de energie die Jongewaard ontketent. Hoe bescheiden ook, de werking daarvan is sterk: er ontstaat ruimte en reliëf.

Hoewel in Poppaea de muziek een veel prominenter rol speelt is deze voorstelling toch minder verrassend en misschien ook minder geslaagd. Ondanks de stoere toevoeging 'een speakeropera' neigt Poppaea meer naar een conventionele opera, geschreven in een toegankelijk idioom. De zangpartijen van Caroline Carstens bewegen tussen levenslied, musicalsong en aria. De twee protagonisten worden begeleid door orkest De Volharding en het Rotterdams Philharmonisch, die via de speakers hun entree maken. Via televisieschermen en luidsprekers wordt de buitenwereld namelijk binnengehaald, maar juist deze relatie komt inhoudelijk slecht uit de verf. Want we zien een gruwelijk drama tussen een man (Nerone) en een vrouw (Poppaea) dat zich juist geheel binnenskamers afspeelt.

In Poppaea wordt veel gezongen en gemusiceerd, in Ahab vooral geschreeuwd. Maar desondanks is de verhouding muziek en spel in Ahab toch spannender.